

HET ROVERSFEEST

Een grote tent was opgeslagen nabij Cartouche's hut, en daar werd het roversfeest gevierd.

De kapitein zat aan 't hoofd van de tafel gevormd van planken en schragen.

Liza, gelukkig en fier, niet vermoedend hoe verdorven zij was, zat aan zijn zijde.

En de binders der Pijpelheide aten en dronken, naar hartelust, want de dis was goed voorzien.

Ondertussen werd er gezongen of beter gebruld.

Cartouche moest echter moeite doen om vrolijk te schijnen; herhaaldelijk vertoonde zich op zijn gelaat een trek van onrust.

Dacht hij aan zijn twist met Bakelandt?

Of bekommerde Morré's gevangenschap hem?

Morré, Louise, André, drie zijner geduchtste vijanden, vertoefden te Antwerpen, en zij konden hem en de zijnen verraden.

— Mathijs, ge spreekt zo weinig, fluisterde Liza. Wat deert u toch?

— Maar niets!

— Wees dan vrolijk!

— Ben ik niet vrolijk?

— Neen.

— Ik kan voortdurend toch niet schaterlachen.

— Zijt ge om iets bekommerd en mag ik het niet weten? Vieren we niet ons huwelijksfeest?

— Verveel me niet met dat gesnater, antwoordde Cartouche, en driftig ledigde hij zijn kroes, als wilde hij in de drank vergetelheid zoeken van hetgeen hem verontrustte.

— Wat wilt ge nu met Bakelandt's vrouw doen?

— Ha... Isabella?

Cartouche's ogen fonkelden.

De kapitein stond op.

— Mannen, stilte! riep hij.

Ieder zweeg en zag nieuwsgierig naar de kapitein.

— Notaris, gij moet heden avond trouwen, hernam de aanvoerder.

— Trouwen, kapitein? herhaalde de jongeling ten hoogste verbaasd.

— Ja... trouwen, voor de duivel!

Alle binders lachten luid.

— Maar met wie, kapitein?

— Met de vrouw van de roverbaas uit West-Vlaanderen. Bakelandt heeft ons beledigd, mannen. Wij zullen hem vernederen!

— Bravo! kapitein! klonk het besluit.

— Notaris, zijt gij niet blij? vroeg Cartouche.

— Jawel, kapitein, maar...

— Genoeg, gij zijt blij, dat is goed! Waar is moeder Kate? Zij sluit huwelijken in de bende. Is zij niet gekomen?

— Neen, kapitein, werd er geantwoord.

— Ga, roep haar, Marcel! Zeg, dat ze twee tortelduifjes verenigen moet. En ook Isabella moet hier komen!

Bakelandt's vriendin werd binnengeleid.

Ze hoopte de Vlaamse hoofdman hier te zien.

— Is Bakelandt er nog niet? vroeg ze.

— Neen, mijn kind, en om u te troosten over zijn afwezigheid, wil ik u een

BAKELANDT

De geschiedenis van
de TOWER

andere man schenken, die lange slungel daar. Hij is schoner geweest, dan hij nu is, maar hij is een brave jongen.

Isabella Van Maele verbleekte.

— Wat betekent zulks? stamelde zij.

— Ho! ging Cartouche ongestoord voort, ge moet het u zo erg niet aantrekken. De jongen is van goede afkomst, behoorde tot een der beste families van het land, bezit manieren van een edelman en zal u door het leven dragen als een poppeke.

— Ge spot met mij, Cartouche.

— Ik met u spotten! zijt ge dan vergeten dat ik u steeds met de grootste eerbied behandelde? En ja, ik wil hier wel in het openbaar verklaren, zo ik niet getrouwd ware dan zou ik u onmiddellijk tot vrouw nemen. Gij zijt een perfecte vrouw die indruk maakt. Maar Cartouche is tegen veelwijverij. Dit is niet in onze bende toegelaten want dit ware een ramp voor de bende, Wanneer twee wijven tegenover elkander staan dan zijn het gelijk furiën. Een jaloers wijf is niet te vertrouwen. Ik weet dat bij ondervinding... Ja, ja, Liza, ge moet nu zo'n grote ogen niet opzetten... Ik weet wat ik zeg en ik meen het ook!... Ik ben altijd rechtschapen, dat weet ge. En de belangen van de bende gaan voor persoonlijke belangen! Niet waar, makkers? vroeg hij spottend tot zijn gezellen.

— Zoals ge zegt! riepen de kerels.

— Leve de kapitein.

't Was een algemeen en woest getier.

Wanneer de kalmte wedergekeerd was vervolgde de cynieker:

— En gij Isabella van Maele, meisje met voorname naam en waarschijnlijk van voorname afkomst, gij moet een man trouwen uwe stand en uwe rang waardig... Een bandiet als Bakelandt met zijn grove manieren en zijn lage afkomst is geen man voor u! Iedereen zal daar over 't akkoord zijn, niet waar mannen?

— Ja, ja, soort bij soort! tierden de kerels woest en lachend.

— Ziet ge wel dat ik gelijk heb. Soort bij soort, zo hoort het... Ik heb dus een jongeling voor u gekozen die de gedroomde echtgenoot voor u zal zijn. Een welstellende schone jongeling wordt door geen enkel meisje versmaad... Ge zult bij de ruil niets verliezen... voor de trouwplechtigheden moet ge u niet al te zeer bekommeren... Bij ons in de bende, gaat dit eenvoudig. Priesters zijn er nu niet meer, onze Kate vervangt hen... En Kate doet dit beter dan een priester! voegde hij er spottend bij.

Bij deze spotternij was Isabella nog bleker geworden.

Nu scheen ze te begrijpen.

— Hebt ge me bedrogen, Cartouche? vroeg ze heftig.

— Zijt ge niet op mijn feest? Ik beloofde u immers u mijn bruiloft te laten medevieren.

— Waar is Bakelandt?

— Naar Vlaanderen!

— Gij liegt! riep Isabella en ze liet zich van ontroering op een bank vallen.

— Mannen, waar is Bakelandt? vroeg de kapitein aan zijn binders, die vrolijk naar de deerne zagen.

— Naar Vlaanderen! klonk het.

- Ge liegt, ge liegt allen ! kreet Isabella.
- Is uw vriend dan hier ? vroeg Cartouche.
- Spreek, hebt ge hem gedood ! En als een furie sprong de Vlaamse naar de schurk en greep hem bij de keel. Waar is Bakelandt ?
- De binders bevrijdden hun overste.
- Lafaards, ge zijt allen lafaards ! schreeuwde Isabella als dol van machteloze woeze. Bakelandt is niet naar Vlaanderen gij hebt hem bedrogen !
- Bakelandt is heen, maar we zullen u een nieuwe man schenken, spotte Cartouche. Notaris, kom eens bij uw bruid.
- De jongeling gehoorzaamde.
- Kapitein, laat iemand anders haar huwen, stamelde hij angstig.
- Ha ! de notaris is bang.
- Ik wil hem niet tot man, kreet Isabella.
- Maar ik wil het.
- Ik zal hem de ogen uit 't hoofd, 't hart uit het lijf halen, hernam de Vlaamse.
- O ! wat zijt ge wreed, de ogen, die van liefde glinsteren. 't harte dat warm voor u klopt.
- Alle rovers lachten luid.
- Isabella begon te schreien. Ze voelde haar onmacht, en haar woede maakte plaats voor nameloos wee.
- Laat mij naar Vlaanderen terugkeren, smeekte ze. Och, laat mij gaan. Ik heb toch geen schuld, al hebt gij ruzie met Bakelandt.
- Maar hij wil immers niets van u meer weten.
- Laat me dan naar huis gaan !
- Om gevangen genomen te worden ? Zie, ik ben heel goed voor u, ik wil u hier laten blijven.
- Laat me gaan, Cartouche, laat me naar Pittem gaan, vroeg het meisje weer, de handen wringend.
- De notaris zou te veel verdriet hebben.
- O, hij wil mij niet huwen, laat mij gaan !
- Kate kwam binnen. Het wijf zag er grimmig uit en haar ogen fonkelden.
- De moeder d... bende ! riep Cartouche.
- Leve onze moeder ! ruiden de binders.
- De moeder ! herhaalde Kate met haar krijgende stem. Maar niemand luistert naar haar.
- Niet boos zijn, Kate, ge moet twee hartjes verenigen, hernam de kapitein.
- Cartouche, op uw gelaat draagt ge het merkteken ener vrouw... dat van Clothilde's moeder, ze Kate luid.
- Waarom die herinnering ? vroeg de overste verschrikt.
- Tot uw welzijn ! Ik heb u voorspeld dat ge door een vrouw ten val zult komen ! Gij viert feest, ge drinkt en eet, tiert en buldert, ge vermaakt u... Voor een dwaas spel liet ge me roepen. En de vijand loert op u !
- Onzin, Kate ! riep Cartouche, maar hij beefde over al zijn leden.
- Zijn mijn dromen onzin ?
- Neen, neen, maar...
- Ik heb gedroomd, Cartouche !

Jean

HEC LEMANS

GAILLARD

Les prisonniers de la
TOUR DE LONDRES

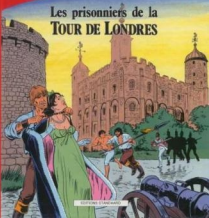

Illustration de Jean Lemaire

— Zeg het mij alleen, Kate !

— Neen, allen moeten het horen. Ik zag u in handen van het gerecht.

— Onzin, Kate... ik ben nog machtig.

— Gij meent het, maar de dood loert op u.

Cartouche zag akelig bleek.

— De dood loert op u allen, et is gedaan met de bende der Pijpelheide, hernam de oude. Mijn dromen zijn geen bedrog. Het schavot zal verrijzen...

Cartouche lachte gedwongen.

— Lach maar, Mathijs, lach maar ! Er komt een tijd van schreien... die tijd nadert met grote schreden... Ik heb het u voorspeld dat een vrouw u ten val zou brengen... Waarom roert ge nu niet ? Waarom springt ge niet op en neemt uw roeren ! Heb ik u ooit bedrogen ?... Heb ik ooit tegen de belangen van de bende gehandeld ?... Waarom luistert ge nu niet meer naar mij, naar uw trouwe Kate ? Sta op, zeg ik u ! Sta op ! Het is meer dan tijd.

Nu sprong Cartouche, getroffen door de woorden van de oude, eindelijk op.

— Kate ! riep hij. Kate, raaskalt gij niet ?

— Ik spreek de waarheid.

— Wat is er gaande ?

— Het gevaar staat aan de deur.

— Zijn we verraden ?

— Het verraad komt langs alle kanten, het verraad als een slang die zich geruisloos langs de grond slingert en op een ogenblik dat men er zich het minst aan verwacht, haar moordend gift uitbraakt. Cartouche, het uur is geslagen ! Weert u Weert u !

De kapitein keek in het rond.

De commissaris had men ongemoeid gelaten in een hoek van de zaal, waar Doremans van angst zweette.

Cartouche sprong er nu heen.

— Hebt ge mij verraden ? vroeg hij woedend.

— Neen, neen... ik heb niets tegen u ondernomen, riep Doremans angstig.

— Welk plan is er tegen ons ontworpen ? Spreek, of ik stoot u neer...

— Ik weet niets... ik zweer het u, waarlijk... ach, Cartouche, spaar mij !

— Cartouche, nog kunt ge vluchten, vermaande Kate.

— Ik wil niet !

— Dan is het de dood !

— Neen, Cartouche laat zich niet vangen.

Plots ontstond daarbuiten een hevig gedruis en alle binders sprongen op. Maar in de der vertoonde zich Bakelandt, en hij hield een geladen pistool in de hand...

Isabella snelde juichend naar hem toe, roepend :

— Lodewijk, ik wist wel, dat ge me niet verraden zoudt.

— Op, mannen, op. Ha ! ho ! hoe ! schreeuwde Cartouche als een razende.

— Guldentop, de kapitein van de Pijpelheide wil strijden, riep Bakelandt achter zich.

— De rovers van Klein-Brabant, gilden de kerels der heide verschrikt.

— En die van Vlaanderen, voegde Bakelandt er bij. Kom, Cartouche, kom!
Of, mannen, wilt ge uw leven behouden? Levert mij dan uw kapitein uit.

Cartouche was doodsbenauwd.

Zouden zijn mannen gehoorzamen?

Hij zag hen reeds aarzelen.

— Ha! ho! hoe! brulde hij.

Maar niemand beantwoordde zijn strijdkreet.

— Levert mij uw kapitein uit, hernam Bakelandt.

— Zult ge ons leven sparen? vroeg er een.

— Ja, ik zweer het u!

— Mannen, denk aan uw eed! tierde Cartouche.

Niemand antwoordde.

— Mannen! tierde Cartouche, mannen van de Pijpelheide, gaat ge afvallig worden?... Kent ge uw eed en uw belang niet meer!... Ziet, de rover van Vlaanderen staat daar omringd door zijn mannen, zijn mannen die hem trouw blijven tot in de dood, die uren en uren verre afleggen om de belangen van hun kapitein te verdedigen... en gij, zijt gij dan minderwaardiger dan zij?... Gaat gij uw kapitein verraden voor deze vreemde rover, die ons belogen en bedrogen heeft!... Ben ik niet altijd voor u in de bres gesprongen en heb ik niet honderd maal mijn leven voor u gewaagd... Dood aan de vreemdelingen!

De rovers der Pijpelheide bekeken elkander besluiteloos.

De pistolen der Vlaamse rovers waren op hen gericht, de dood grijnsde hen tegen.

De wolven zouden elkander bestrijden.

— Waarom moes Cartouche de vrouw van de nieuwe kapitein schaken?
Waarom moest dit lijf naar hier worden meegetruggeld?

Wat kon hun het persoonlijk belang van de kapitein schelen.

Hij had dat wijf daar niet moeten medenemen.

Reeds al te veel had hij zijn persoonlijke invallen en zijn persoonlijke belangen gesteld boven het belang van de bende...

En zij herinnerder zich nu het lot van een hunner, die kort en goed was aan een boom opgeknoot geweest omdat hij Liza had beledigd.

Niemand sprong Cartouche bij.

Bakelandt lachte sarcastisch.

— Ziet ge, Cartouche, ik heb het u menigmaal gezegd dat gij niet genoeg tucht onder uw mannen hieldt. Vooruit, mannen! Als die kerels zich verzetten, schiet ze neer als honden, we zullen die vrouwenrovers eens een ander liedje leren...

Nu sprong de oude vrouw tussenbeide.

— Het gerecht, soldaten, gendarmen, het is de dood! gilde Kate.

Ook daarbuiten klonk hetzelfde alarm.

Bakelandt vluchtte heen.

— We verdedigen ons, riep Cartouche.

Haastig greep hij zijn wapen, maar zijn mannen drongen voor hem door de deur, en toen hij vluchten wilde, zag hij de tent reeds door zijn vijanden omringd.

THE FIRST EDITION OF THE
HABES CORPUS ACT
1769
HABES CORPUS ACT
1769

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel II

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK
1955